

O VIAȚĂ ASCUNSĂ ÎN HRISTOS

... Să vă văd
mâinile la toți cei cărora vă plac și îi vedeți pe acești
cântăreți. Da, știu
că toți îi iubim. Aceasta este foarte bine. Pur și simplu îmi
place să îl
ascult. Cred că este minunat; amândoi sunt. În regulă, frate
Ekberg.

(Fratele face câteva comentarii înainte de a cânta: „Cu
dragoste El
veghează asupra ta”, și aduce o mărturie.). Amin. Domnul să te
binecuvânteze, frate Einar Ekberg. Acele lucruri nu se
întâmplă doar așa, pur
și simplu, ci este nevoie să le facă Dumnezeu, nu-i așa? Dacă
Domnul nu ar fi
fost cu fratele nostru, el n-ar fi cântat în seara aceasta
aici, cu noi. Dar,
după cum a spus și el, totul este conform planului Domnului.
El are deja totul plănuț și vrea
ca noi să avem încredere în El și să ne bazăm pe El așa cum
copiii se bazează
pe părinții lor. Mai mult, are grijă să fie întotdeauna așa,
ceea ce mă face
foarte fericit.

De aceea, cântecele fratelui Waermo și ale fratelui
Ekberg, m-au inspirat toată viața.

Eu am fost cu câțiva ani în urmă în frumoasa țară
de unde vin ei, Suedia, într-o campanie, și Dumnezeu ne-a

binecuvântat cu
lucruri minunate. În Finlanda, a fost înviat un băiețel, iar
vestea s-a
răspândit printre toate națiunile de acolo. A fost minunat.
Sperăm să ne
întoarcem acolo cândva și să-i reîntâlnim pe prietenii noștri
suedezi de peste
ocean.

Într-o zi ne vom ridica pe aripile vulturului și
vom ateriza într-un loc de unde nu va mai trebui să ne
întoarcem. Noi așteptăm
acea zi.

Acum, când zilele încep să se îmbunătățească, ne
așteptam ca mulțimile să se adune într-un loc de unde vom
începe lucrarea de
vindecare.

Tocmai am sosit, ne-am oprit aici peste noapte și ei
ne instalează cortul. Fratele Arganbright și celălalt frate
tocmai au plecat de
pe platformă... Nu reușesc să-mi amintesc numele lui în cea mai
mare parte a
timpului. (Fratele spune „Mendenhall”) Mendenhall. Da, și
alții... Pur și
simplu ne-au ridicat cortul aici.

Am plănuțit aceasta de anul trecut, când eram în
Germania. Acolo am întâlnit un frate care a tradus în germană
una din cărțile
mele. Îți suntem recunoscători, frate drag.

Am avut parte de o primire călduroasă din partea
poporului german și trebuie să spun ceva
și despre germani. Soția mea era nemțoaică, așa că trebuie să
am grija
ce spun. Eu sunt de origine irlandeză, și dacă ești irlandez
trebuie să te
însori cu o nemțoaică pentru a merge totul cum trebuie.

Ne-am bucurat enorm de lucrarea pe care am făcut-o acolo, iar
Domnul
ne-a binecuvântat. Apoi am mers în Elvetia, care este cumva o
parte din
Germania. Spun aceasta pentru că oamenii de acolo vorbesc tot
limba germană.

Domnul a făcut lucruri minunate acolo; cincizeci de
mii de suflete în cele zece seri; cred că atâția au fost. Apoi
am venit înapoi
în Germania și apoi la Lausanne, și am avut alte cincizeci de
mii suflete
pentru Hristos.

Nu știu ce se întâmplă cu America. Se pare că
celelalte națiuni o vor lua înainte și vor ajunge la rod
înaintea Americii.

Aceasta până se va strânge suficient de multă lume
pentru a începe lucrarea de vindecare. Lucrarea aceasta îmi
cere foarte mult
efort, pentru că sunt vedenii și în majoritatea timpului sunt
foarte multe
vindecări. Am văzut cazuri când au fost o mie de oameni, și n-
a rămas nici

măcar un bolnav în toată mulțimea. Vedeți? Dar am avut și slujbe de vindecare unde a fost o singură persoană. Nu contează.

Nouă ne place să stăm câteva nopți și să vorbim. Prin această lucrare am încercat să le aduc oamenilor ceea ce cred că au nevoie în ziua de astăzi. Nu sunt un profesor, nu sunt nici cine știe ce teolog și nu am nici un fel de educație, dar pot spune că deși nu știu prea multe lucruri despre Carte, Îl cunosc destul de bine pe Autor. Îmi place să Îl cunosc.

America are mari posibilități pentru trezire, dar merge în continuare spre rău, iar aceasta mă alarmează. Acesta este pământul meu, am fost născut aici, îl iubesc și, dacă este cu putință, aștept să văd o mare trezire acum, în aceste zile. Eu nu pot să aduc marea trezire, și nici un slujitor nu poate s-o facă, dar putem să ne aducem fiecare contribuția, atunci când Dumnezeu va face o astfel de lucrare, pentru că fiecare dintre noi are partea lui.

Seara trecută am vorbit despre părtășie, iar în seara aceasta aș vrea să vă vorbesc despre „Viața interioară cu Hristos”. Eu nu am niciodată ceva planificat; trebuie să vină de la sine, pentru că eu nu predic din însemnări, ci ceea ce primesc. Dacă Dumnezeu vrea, mâine seară aș vrea să

vă vorbesc

despre locul în care cred că a greșit biserica pentecostală. Am anunțat ceva ce nu știu dacă voi face, dar nădăjduiesc că Domnul îmi va permite.

Aveți răbdare cu mine, dacă vreți. Eu mă străduiesc. O, dacă aș vedea popoarele acestei mari mișcări a lui Dumnezeu...

Eu cred că noi avem un lucru în comun, iar acesta este Isus Hristos și

Împărăția lui Dumnezeu. Fiecare dintre noi, indiferent de biserica de care

apartinem, trebuie să lucrăm împreună în acest scop, să încercăm să vedem

oamenii, indiferent dacă aparțin de biserica noastră sau nu, să îi vedem

mântuiți și în bună înțelegere cu Dumnezeu.

Am întâlnit mii de oameni din diferite denominații,

dar niciodată n-am încercat să le spun să intre într-una din ele, pentru că eu

cred că fiecare denominație... Ei încearcă cu toții să facă cum cred că e mai

bine. Așa li s-a spus. Unii privesc mai adânc decât alții. Și dacă vedeți că

altcineva merge mai adânc decât unul sau altul, să nu stați în calea lor.

Eu nu pot merge pe unde a mers Enoh, care s-a plimbat într-o după-amiază cu Dumnezeu, a

obosit să mai trăiască și a plecat Acasă cu El. Și dacă nu pot merge așa, n-aș vrea să stau în calea cuiva care poate,

ci încerc să îi ajut să-și continue drumul. Acesta este scopul

pe care vrem să
îl atingem cu toții.

Așadar, aduceți oamenii aici și spuneți-le despre
vindecarea ce va avea loc peste o zi sau două. Desigur, o dată
început, va urma
ciclul vedeniilor și mă vor ține singur
într-o cameră. Voi explica asta când vom ajunge acolo.

Astăzi

încercăm să chemăm pentru unitatea Trupului lui Hristos și
adunarea laolaltă a
păcătoșilor spre a-și găsi locul în Isus Hristos.

În seara aceasta vom avea un text scurt, ceea ce
înseamnă că n-o să vă țin mai mult de treizeci, patruzeci de
minute.

Eu sunt un fundamentalist. Totul trebuie să vină
din Scripturi. Nu spun că nu aș crede, dar n-aș putea înțelege
cum trebuie dacă
n-ar fi din Scriptură. Și dacă vreodată, în timpul lucrării de
vindecare,

cineva vede ceva îndoielnic, nu contează din ce biserică face
parte, dacă vede că
facem ceva ce nu este conform Scripturii, să vină la mine și
să-mi spună,
pentru că eu vreau să urmez întocmai Cartea aceasta. Aceasta
este Temelia.

Toate Scripturile și lucrarea Duhului Sfânt trebuie să vină
din Biblie; doar
atunci le cred.

Totuși, chiar dacă face ceva ce nu este scris în

Scripturi, tot Dumnezeu va rămâne. Dar voi înțelege mai bine dacă va fi chiar din Biblie. Îmi place mai mult așa, fiindcă în felul acesta știu sigur că este corect.

Acum vom citi din Epistola către **Evrei, capitolul 10, începând cu versetul 19**, am să citesc o porțiune din Scriptura.

„Astfel dar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul preasfânt,

pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o El prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său: –

și fiindcă avem un Mare Preot peste casa lui Dumnezeu...”

Fie ca Domnul să binecuvânteze citirea acestui Cuvânt. Să ne plecăm acum capetele pentru un moment de rugăciune.

Un frate mi-a adus un bilețel acum câteva momente, dar n-am apucat să îl citesc. Este vorba de o doamnă care este aici în seara aceasta, și care are în spital pe cineva care este foarte, foarte bolnav, un prunc sau un copil, cineva care este aproape de moarte. Haideți să credem cu

toții că Dumnezeu va ridica mâna morții de pe acel copil, de pe acea ființă iubită. Prieteni, El poate face aceasta.

Chiar din valea aceasta, mi-a fost adus un prunc mort cu câțiva ani în urmă. Vă amintiți, la San Bernardino. Murise în dimineața acelei zile. M-am întins și am început să mă rog. Nu, trupul meu n-a avut nici o legătură, ci doar rugăciunea către Isus și copilașul s-a trezit la viață.

Deci, să ne plecăm capetele în rugăciune. Tatăl nostru ceresc, în seara aceasta venim la Tine în Numele iubitului Tău Fiu, Domnul Isus, știind că El a promis că vom primi orice Îți vom cere în Numele Lui.

Știm că nu avem nici un merit, nu avem nimic să-ți putem oferi, ci venim numai prin meritele Lui și Îți cerem această favoare, Tată. Înainte de toate, iartă păcatele și fărădelegile săvârșite împotriva Ta, lucrurile pe care le-am făcut sau le-am spus și care au fost greșite. Tată, îngăduie ca Sângele Fiului Tău, al Domnului Isus, să ne curețe de toată nedreptatea. Fiecare gând necurat care a trecut prin mințile noastre să fie iertat, și la fel tot ce ar putea stânjeni în vreun fel întâlnirea din seara aceasta. Te rugăm să ne ierți de toate lucrurile pentru care Te-am rugat.

Tată, îngăduie ca Duhul Tău cel Sfânt să atingă
Cuvântul din această seară, pentru că credința vine prin
auzire, prin auzirea
Cuvântului lui Dumnezeu. Intră deci în Cuvânt, Tată, deschide
fiecare inimă și
sădește sămânța adânc. Îngăduie aceasta, Doamne. Dă-ne o
temelie adevărată, ca
atunci când ne vom ruga pentru bolnavi, țara aceasta să fie
cutremurată cum nu
a mai fost niciodată. Dă-ne aceasta,
nu pentru că suntem noi aici, Doamne, ci pentru slava Ta. Ai
să faci aceasta,
nu-i așa?

În seara aceasta, doamna a trimis acest bilet.
Doamne, eu n-o cunosc, dar Tu o cunoști. Este cineva cu
adevărat bolnav, în
spital, aproape mort. N-ai vrea să-l trimiți pe Îngerul
îndurării pentru ca acea persoană să trăiască, pentru
că cineva atât de sincer a venit și a cerut aceasta? Îngăduie
aceasta, Doamne.
Fă ca rugăciunea să schimbe lucrurile acolo.

Cândva am citit în Scripturi, Tată, că Tu ai trimis
un profet la un om numit Ezechia, ca să-i spună că va
muri. (2 Împărați
20). Dar el s-a întors cu fața la perete, a plâns cu amar și a
zis: „Doamne,
*adu-Ți aminte că am umblat înaintea Feței Tale cu credincioșie
și curăție de
inimă, și am făcut ce este bine înaintea Ta!*” (2 Împărați
20.3). Voia să mai trăiască 15 ani. O, Doamne, și Tu
ai vorbit prorocului Tău și l-ai trimis
imediat înapoi, ca să-i spună că l-ai ascultat. Astfel, a
trecut de la moarte

la viață, pentru că rugăciunea schimbă lucrurile. Doamne, Te rugăm să Te înduri încă o dată, pentru ca omul acela să trăiască.

Binecuvântează-l pe cel care a adus mesajul, și pe toți ceilalți de aici care sunt bolnavi și nevoiași, și fii cu ei în seara aceasta.

Tată, Te rugăm să-l ascunzi sub Cuvânt pe umilul Tău slujitor, astfel ca Cuvântul să meargă înainte și să fie sădit în suflete. Îți cerem aceasta în Numele Domnului Isus, iubitul Tău Fiu. Amin.

Domnul să vă binecuvânteze pe voi toți în seara aceasta. Rugați-vă cu sinceritate, și nu numai rugați-vă, ci credeți că veți primi ceea ce veți cere.

De multe ori, oamenii se gândesc: „O, de-aș avea mai multă credință!” Eu mă îndoiesc de aceasta. Aveți destulă credință, așa că aveți nevoie doar de mai multă cunoștință ca să știți ce să faceți cu credința voastră. Atât. Credință aveți destulă, dar nu știți s-o puneți la treabă. Așa este. Eu nu cred că vreunul dintre voi, cei de aici, nu are suficientă credință ca să obțină vindecarea. Nu contează suferința, dacă știe cum să ajungă la vindecare.

Acum vorbim despre o viață consacrată. Aseară v-am vorbit despre părtășia prin Sânge; cum Dumnezeu l-a întors pe om spre părtășie prin Sânge. În seara aceasta vreau să vă vorbesc despre „Viața ascunsă în Hristos”.

Oricine studiază Biblia știe că în Vechiul Testament era curtea Templului. Era curtea exterioară, perdeaua, locul sfânt și Sfânta Sfintelor. Aceasta ne învață Scriptura... Eu încerc să dau întotdeauna audienței mele exemple din Vechiul Testament pentru Noul. Unele nu sunt citite foarte bine, dar învățând prin umbre poți vedea simbolizarea Noului Testament în cel vechi. Este ca o poveste pe care o uiți greu, pentru că este ca și cum s-ar desfășura ceva în fața ta.

În Vechiul Testament, care este o umbră a Noului, lucrurile din curtea interioară a Templului erau o imagine frumoasă a planului lui Dumnezeu de mântuire a omenirii de astăzi. O, dacă am putea învăța cum să îndeplinim condițiile care ni se cer pentru a primi ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru noi! Lucrul acesta ar cuprinde întreaga vale de aici. Vedeți?

Este mai bine să știm dinainte cum și încotro să mergem; și trebuie să știi cum să te apropii de fiecare lucru. Am avut ocazia să mă rog și pentru regi și am observat cum mi-au aranjat pantalonii când am mers în fața

regelui; nu puteam să apar cu ei suflecați, cum îi port eu. Mai mult, mi-au spus să nu mă întorc nici o clipa cu spatele la rege, ci să ies tot cu fața spre el, mergând cu spatele. Nu poți să te apropii oricum, căci ești dat afară.

În tribunale, când vrei să vorbești cu judecătorul, nu îi strigi: „Hei, judecătorule, vreau să vorbesc cu tine!” Vedeți? Trebuie să te adresezi într-un anumit fel, așa cum trebuie: „Domnule Judecător, Onorată Instanță...” și așa mai departe.

Cu atât mai mult trebuie să Îl întâlnim pe Dumnezeu într-un mod potrivit, conform planului Său. Dacă putem să ne apropiem conform aceluia plan, așa cum este corect, cu siguranță vom primi trecere înaintea Lui.

În Vechiul Testament era ceea ce se numea „curtea exterioară”. Apoi era „locul sfânt”, „perdeaua dinăuntru”, iar înăuntru era Sfânta Sfintelor. Ce obiecte erau în curtea aceasta, ce era cu perdeaua, cu locul sfânt și ce era în Sfânta Sfintelor.

În seara aceasta vorbim despre Sfânta Sfintelor, locul unde a locuit Dumnezeu însuși. În zilele acelea, El locuia în Templul Său, iar astăzi locuiește în voi, tot ca într-un Templu. Dar pentru aceasta trebuie să fim o locuință demnă pentru El, nu o curte

exterioră sau un loc
sfânt. Noi trebuie să locuim cu Dumnezeu în Sfânta Sfintelor
și să avem o viață
predată și ascunsă; singuri și în liniște.

Necazul este că devenim prea exaltați sau supărați
pentru prea multe lucruri. Se vede că lipsește ceva. Biserica
ar trebui să fie
mult mai înaintată pe cale decât este de
fapt. Dar încă suntem la vârsta adolescenței, cu supărări,
lupte și certuri,
fierbând în noi, când ar trebui să fim sfinți și ascunși cu
Dumnezeu în Sfânta
Sfintelor. Este mai bine să nu ne grăbim, ci să o luăm încet
ca să vedem
încotro mergem.

Așa cum Dumnezeu a locuit în cele trei curți, cu
siguranță locuiește și în curtea adunării și în locul sfânt.
Dar acestea nu
erau decât atribute ale Prezenței Sale din Sfânta Sfintelor.

Dumnezeu este ca și voi. Dacă veți observa în
Biblie, matematic vorbind, trei este numărul desăvârșit al
descoperirii lui
Dumnezeu. Dumnezeu este desăvârșit în trei descoperiri: Tată,
Fiu, și Duh
Sfânt: un singur Dumnezeu adevărat. Toate descoperirile Lui s-
au desăvârșit în
trei. Astfel, trei, șapte, doisprezece, douăzeci și patru,
patruzeci, cincizeci
sunt numerele din matematica lui Dumnezeu. Apar în toată
Scriptura.

Fiți atenți. Voi înșivă sunteți desăvârșiți în trei:
suflet, trup și duh; apă, sânge și duh.
Trei lucruri ies din trupul Lui care duc la nașterea din nou:
apă, sânge și
duh.

La fel se întâmplă și la o naștere naturală. Nu pot
intra în detalii din pricina audienței, dar vă puteți întreba
medicul. Eu sunt
fratele vostru. Când se naște un copil, mă refer la nașterea
firească, întâi
vine apa, apoi sângele, și la urmă viața, duhul.

Aceleași lucruri sunt necesare pentru o naștere din
nou: apă, sânge și duh. Neprihănirea prin credință: credința
în Domnul Isus Hristos,
sfințirea prin Sânge și botezul cu Duhul Sfânt, pentru a putea
sta în Sfânta
Sfintelor. Așa este omul separat de Dumnezeu și ascuns în
Hristos.

Trebuie să spun că prea mulți dintre noi se joacă
încă în curțile exterioare. Ei nu își predau viețile lui
Dumnezeu, pentru a fi
ascunse în Hristos. Roadele Duhului dovedesc aceasta. Poate
credem că suntem în
Hristos, dar nu o putem dovedi până când nu este cântărită
viața noastră. Prin
roade dovedim aceasta, pentru că Isus a spus: „*Îi veți
cunoaște după roadele
lor.*” (Matei 7:16).
Deci nu după numele bisericii din care fac parte, ci „*după
roade îi veți
cunoaște.*”

„Iar roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea,

înfrânarea”; toate acestea sunt roadele Duhului. (Galateni 5.22,23).

Dumnezeu știe că ceea ce le trebuie oamenilor sfințeniei și calviniștilor, este un rod mai bogat al Duhului și mai multe suflete care să dovedească aceasta.

Am avut multe mărturii, dar, cum spune o vorbă bătrânească: „Viața ta vorbește atât de tare, încât nu-ți pot auzi vocea.”

Noi suntem epistole scrise de Dumnezeu și citite de toți oamenii. Cu câțiva timp

în urmă, în oraș a venit un evanghelist, iar un om i-a spus entuziasmat unui

cunoscut:

„Ascultă-l pe omul acesta!”

„Mi-ar plăcea,” i-a răspuns cunoștința, „dar deseară trebuie să merg la propria mea biserică. Voi veni cu tine mâine seară.”

„Dar poți să te duci săptămâna viitoare acolo!”

„Avem slujbă la biserică noastră, așa că voi veni mâine seară să îl ascult pe omul acela.”

„Dar e un om nemaipomenit, e un orator desăvârșit.”

„Nu mă îndoiesc de ceea ce-mi spui, pentru că sunt vecin cu pastorul meu.”

Vedeți ce vreau să spun? Este viața ta. Am putea fi adevărați „ortodocși”, ținând toate lucrurile ca la carte. Dar cred că tocmai aceasta este problema în California. Litera este corectă, este în regulă, dar ucide. Duhul, însă, dă viață. Căutați să aveți Duhul necesar pentru o viață bună.

Așadar, aici pe pământ și voi locuiți într-o casă cu trei camere. Știați aceasta? Ați putea spune: „Frate Branham, eu nu am altfel de casă.” Ba da. Ai o casă cu trei camere.

Ai o bucătărie, o sufragerie și un dormitor. Unii dintre voi ar putea avea trei sau patru dormitoare, două sau trei bucătării, dar locuiți numai în trei dintre ele, doar atâtea folosiți.

La fel, Dumnezeu a locuit într-o casă cu trei camere în Templu. Curtea exterioară, locul sfânt și Sfânta Sfintelor. Iar cele trei camere reprezintă cei trei pași pe care trebuie să-i faci pentru a ajunge la Hristos. Bucătăria este acolo unde mănânci. Păcătosul vine la adunare și se

hrănește cu Cuvântul, iar credința vine prin ascultarea Cuvântului. De aceea vine, să asculte Cuvântul.

De multe ori înlocuim Cuvântul cu multe alte lucruri, mai ales în ziua de azi. Îl înlocuim cu lucruri care n-ar trebui să fie.

Biserica este pentru predicarea Cuvântului. Mărturiile sunt minunate și la fel celelalte lucruri pe care le facem. Dar trebuie să dăm întâietate Cuvântului, deoarece El este și pentru păcătos, și pentru cel care are Duh Sfânt.

Când Isus a fost ispitit de Satana, i-a zis: „*Este scris: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”* (Matei 4.4). Vedeți? Duhul Sfânt se hrănește din Cuvântul lui Dumnezeu. El ia Cuvântul și îl sădește în inima ta, iar Biblia spune că asta te face mai puternic.

Mie îmi place aceasta. Îmi place să stau și să ascult un învățător bun, cum ia Biblia și o desfășoară în fața mea. Atunci Duhul bunătății și al umilinței este acolo, prinde rădăcini într-un pământ roditor, și începe să crească.

Noi mâncăm în bucătărie. Acolo păcătosul vine să

asculte Cuvântul. Iar credința vine prin ascultarea Cuvântului. După ce ascultă Cuvântul, el are părtășie în biserică. După ce aude Cuvântul și îl primește, e botezat cu botezul creștin, și astfel are părtășie.

Apoi merge în mijlocul adunării. Și astfel se ajunge din bucătărie în sufragerie, pentru a avea părtășie cu vecinii, și așa mai departe. Sufrageria este pentru părtășie.

Cât despre dormitor, el este locul tău de odihnă. După o zi de muncă obositoare, stai singur în cameră și te odihnești. Acasă la mine, camera pentru rugăciune este dormitorul.

Am mers de multe ori în case mici, bătrânești, și am văzut femei și mame ieșind din dormitor lăcrimând, ștergându-și ochii cu un șorț peticit; se rugaseră în locul secret de întâlnire, izolate, singure cu Dumnezeu. Acela este un loc minunat.

Vedeți? În fiecare an, marele preot intra în Sfânta Sfintelor, iar adunarea îl aștepta. Nimeni nu îndrăznea să intre după el în acel loc măreț, iar perdeaua cădea în spatele lui. Atunci era singur cu Dumnezeu.

Ce imagine minunată pentru o viață consacrată, care odată ce s-a ascuns în Hristos, și perdeaua cade în urma ei,

toată lumea
aceasta se închide, dispare. Atunci creștinismul și religia
devin o plăcere
pentru orice om care crede.

Oamenii de astăzi au suficientă religie încât să se
simtă nenorociți când știu că trebuie să facă asta sau
cealaltă dacă vor să
scape de iad. Dacă m-aș fi simțit și eu așa, frate, n-aș fi
știut ce să fac.

O, intrați în Hristos! Părăsiți lucrurile acestei
lumi, pentru că este o plăcere să fii cu El. Este minunat.
Este ceva care îți
umple sufletul de bucurie, ceva care îți dă pace și depășește
puterea noastră
de înțelegere. Toate crucile devin aripi zburătoare, toate
poverile sunt ca
niște roți de car. Atunci poți zbura.

„Povara mea e ușoară.” Înjugați-vă cu El, căci
jugul Lui este împodobit cu osanale. Iar când ați ajuns în
spatele perdelei
alături de El, El devine viața voastră.

Proorocii din vechime, spuneau că El va scrie
legile din nou, și le va pune în inimile lor.

Muntele Sinai era un loc al slujbei, iar Muntele
Calvarului este locul harului. Oamenii încearcă să locuiască
pe muntele Sinai:

„Dacă mă duc la biserică, îmi plătesc dărilor, fac asta sau

cealaltă, mă las de
asta și mă opresc de la cealaltă...” Acesta este Muntele Sinai.

Când ajungi să mori, iar viața ta este ascunsă cu
Hristos în Dumnezeu și pecetluită cu Duhul Sfânt, pentru tine
întreaga viață de
creștin devine un strigat de slavă. Aleluia! Ești ascuns acolo
în fiecare zi.

Și o dată ajuns acolo, marele preot era izolat de
restul lumii. Perdeaua cădea în urma lui și el era ascuns cu
Dumnezeu. Totul
devenea adevărat și plin de slavă. În locul unde ne ascundem
împreună cu
Hristos, totul se înnoiește pentru noi.

Acolo era păstrat toiagul lui Aaron și mana. Va
trebui să ne întoarcem în Vechiul Testament pentru a vedea ce
era mana. Mana
cădea ca să îi țină în viață pe copiii lui Israel în timpul
pelerinajului făcut
din Egipt spre pământul făgăduinței, care este o umbră a
drumului bisericii de
astăzi care merge tot din Egipt spre un pământ al făgăduinței.
Credeți că
suntem pe drumul spre pământul făgăduinței?

Canaan n-a fost paradisul, pentru că acolo au fost războaie.
El simbolizează Împărăția de o mie de ani. Deci
suntem pe drumul spre Împărăția de o mie de ani. Și așa cum
Dumnezeu a promis
să le asigure tot ce aveau nevoie de-a lungul călătoriei lor,
la fel a promis

să ne dea și nouă în călătoria pe care o facem. Imediat ce au traversat linia de separare a Marii Roșii, de câte ori aveau nevoie de pâine, El a făcut-o să cadă din cer. Când aveau nevoie de vindecare, Dumnezeu l-a făcut pe Moise să ridice un șarpe, iar când au avut nevoie de carne, a trimis vântul să aducă păsările.

El dă întotdeauna. El este IeHoVaH-Jireh, jertfa adusă de Domnul și IeHoVaH-Rapha, Vindecarea Domnului, de aceea ni le va dărui pe toate.

Astfel, Domnul este obligat față de noi așa cum era atunci față de ei. Și așa cum i-a condus pe ei pe pământ, așa conduce și biserica, în Duh, spre pământul făgăduinței. Tot ce ne trebuie ne-a fost promis și vom obține dacă vom călători fără să ne dezlipim privirea de la Dumnezeu.

Aș vrea să observați cum culesul și mâncatul manei căzute era o umbră a jertfei lui Isus, care a venit jos, pe pământ, și și-a dat viața...

Dar oamenii mâncau mana dimineața, pentru că pe parcursul zilei se învechea. Acesta este un simbol al omului care vine la Hristos, își predă viața, dar nu se ascunde în Duhul Sfânt, ci își trăiește viața știind că mănâncă mană.

Și astăzi sunt mulți oameni care nu merg mai departe de curtea exterioară, de perdeaua din afară. Totuși, și ei sunt creștini. Sunt milioane de asemenea oameni. Ei se bucură de Hristos într-un mod superficial, merg la biserică și se consolează cu faptul că aparțin bisericii, dar niciodată nu se ascund cu El în curtea interioară.

Acolo, afară, ei mănâncă din mană. Dar uite: dacă mâncai mană fără să fii atent, după ce s-a terminat ziua, acea mana nu mai era bună de mâncat. Același lucru se întâmplă și în cazul oamenilor care se plimbă pe afară și se bucură că mănâncă mană...

Mana este o umbră a Duhului Sfânt. Când Dumnezeu a dat mana pentru acea călătorie, trebuia să le ajungă tot drumul. Și a fost o prefigurare frumoasă a Cincizecimii. Când Dumnezeu și-a chemat Biserica și i-a dat botezul Duhului Sfânt, El a turnat suficient Duh ca să le ajungă tuturor generațiilor, până la venirea lui Isus.

Aceasta este mana bisericii de astăzi, mana Duhului Sfânt. Țineți minte! În călătoria lor au traversat ape, iar Duhul le-a dat mana și i-a hrănit natural. I-a menținut într-o viață naturală. Acum oamenii mor pentru ei înșiși și ajung în Țara făgăduită, iar Domnul revarsă pentru ei Duhul Sfânt.

Petru a spus în ziua Cincizecimii: „Aceasta este ceea ce a fost spus prin prorocul Ioel: „In zilele din urmă,” zice Domnul, „voi turna din Duhul Meu peste orice făptură.” (Fapte 2.16, 17), iar oamenii strigau și manifestau darurile. Erau străpunși în inima lor, și evrei și din alte neamuri, și spuneau: „Fraților, ce să facem?” (Fapte 2.37).

Atunci Petru le-a zis: „Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.

Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeu nostru.” (Fapte 2.38, 39).

Ce a vrut să zică? Botezul Duhului Sfânt care s-a revărsat în ziua Cincizecimii era pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru cei care sunt departe, oricâți va chema Domnul.

Când mana a căzut pentru prima dată, Domnul i-a spus lui Moise că aceasta se va usca pe parcursul zilei. Și i-a mai spus să strângă un omer de mană și să-l pună într-un vas care să fie păstrat în Sfânta Sfintelor, (Exodul 16.32), pentru ca în următoarele generații, când marele preot va intra în Sfânta Sfintelor, dincolo de perdea, să poată gusta din mana care a

căzut la început.

Iată un exemplu frumos la ceea ce a zis Petru: „Este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru cei care sunt departe acum.”

Noi nu trebuie să ne machiem gândirea și sentimentele. Nu trebuie să luăm nimic din ceea ce ne oferă diavolul, ci orice credincios care vine la altar, la o viață de sfințenie, la botezul Duhului Sfânt, nu va lua numai o gură, ci își va umple sufletul din botezul original al Duhului Sfânt, Cel care S-a revărsat în ziua Cincizecimii, și care va avea același efect ca atunci. Amin.

„Căci făgăduința aceasta este pentru copiii voștri, pentru copiii copiilor voștri și pentru cei care sunt departe acum, oricât de mulți va chema Dumnezeu.”

Duhul care S-a revărsat în ziua Cincizecimii va face același lucru cu oricine va crede și va dori să-și sfințească viața, intrând în Sfânta Sfintelor, prin sângele Domnului Isus.

Va dărâma tradițiile și va schimba inimile oamenilor. Vă va contopi într-o singură ființă cu Isus Hristos și va porni o trezire de modă veche, care va mătura țara. Amin. Aceasta ne trebuie nouă astăzi: o

trezire de modă veche,
trimisă de Domnul, adusă din ceruri de Duhul Sfânt; nu numai o
mică zguduire
sau o lucrare emoțională, ci o moarte față de lucrurile
pământești, o sfințire
(Aleluia!) originală, o religie care ucide păcatul. Amin.

Ea nu vă va văruia ca să păreți albi, ci vă va spăla
și vă va albi. Diavolul văruiește și spoiește tot ce poate,
dar Domnul spală.

De aceasta avem nevoie astăzi: de o trezire de modă veche
trimisă de la

Dumnezeu, care să frângă inimile oamenilor și să aducă toate
aceste

denominații într-un grup mare și unit

care să fie al Domnului. De asta are nevoie biserica de
astăzi, și va zgudui nu

numai California, ci întreaga națiune.

Motivul pentru care nu ajungem nicăieri, este că la
biserică avem prea multe slujbe reci și fără lacrimi, și
întruniri călduțe, cu

membri care sunt alunecați de pe cale. Acesta este adevărul.

Avem nevoie de

treziri de modă veche, trimise de Dumnezeu, ca cele ținute de
sfântul Pavel,

puternice și zdrobitoare, care să-i facă pe oameni să se
poarte altfel, să

arate altfel, să meargă și să vorbească altfel, să fie altfel
și să trăiască

altfel în viața cea de toate zilele.

Avem nevoie de aceasta, prieteni. Metodiștii au

nevoie de aceasta și la fel bapțiștii și pentecostalii. Toți

au nevoie. Așa
este. Noi mergeam pe o cale greșită și aveam un scop greșit,
de aceea Duhul
Sfânt a trebuit să continue în fiecare generație.

Mana care rămânea afară se strica... Tot așa este
și acum și din pricina aceasta, uneori oamenii din adunări au
crampe la
stomac...

Cred că aceasta este problema cu biserica de
astăzi. Facem prea multe popasuri. Așa este. Unii oameni
mănâncă doar atâta
mană cât să le facă bine și le este foame pentru mai multă.
Între o trezire și
alta, trebuie să iasă și să se reînnoiască din nou.

O, fraților, de ce nu oprim aiureala aceasta ca să
intrăm în Sfânta Sfintelor prin Sângele Domnului Isus? Fiecare
fărămă de mană
de afară vă potolește foamea în seara aceasta sau mâine, dar
luna viitoare nu
va mai fi bună. Se uscă peste noapte. Dar dacă vă veți sfinți
și veți veni în
locul unde mana este tot timpul proaspătă, zi de zi, an după
an, în Sfânta
Sfintelor...

Veți putea întâlni omul care a mers acolo... Nu mă
interesează dacă n-a mai participat de șase luni la o trezire.
Este la fel de
bun ca în ziua în care a fost. Da. Îl puteți întâlni în zilele
bune, în cele

furtunoase sau când vreți voi: este același, pentru că trăiește în slava lui Dumnezeu; trăiește acolo unde mana este mereu proaspătă, și unde nu este o povară să te rogi mereu.

Frate, rămâi cu El tot timpul în Sfânta Sfintelor.

„Poate un om să trăiască așa?” Bineînțeles, doar de aceea a murit Isus.

Amin.

Priviți. Acolo era toiagul lui Aaron. Nu în curtea exterioară, ci aici înăuntru, pentru a alege preotul. Aceasta vorbește direct despre Hristos, dar în același timp simbolizează păcătosul. Vezi un om care a oscilat toată viața lui, a mers la biserică dar este încă mort în păcat și fărădelegi...

Dar când acel om era afară, nu era viață în el asemenea aceluia toiag vechi care era doar un băț obișnuit. Așa este și cu omul care se rupe de Dumnezeu. Așa este omul fără Hristos. El poate fi membrul unei biserici dar știe despre Dumnezeu cât știe un sălbatic despre cavalerii egipteni. Cu toate acestea, merge înainte și spune: „O, eu aparțin bisericii.” Toiagul era în mâinile lui Aaron. Da, era folosit, dar era mort. Și când acel toiag a fost pus în Sfânta Sfintelor, în locul sfințit al lui Dumnezeu, în prezența Duhului Sfânt, știți ce s-a

întâmpat? A înmugurit, a înflorit, și a făcut migdale, într-o singură noapte. Aleluia.

De aceasta avem nevoie astăzi. Să ne ridicăm și să mergem dincolo de apartenența la o biserică, spre Sfânta Sfintelor, în prezența și sfințirea Domnului Isus Hristos.

A înmugurit. Ce fusese? Nu avusese viață, fusese mort, întocmai ca prăjina de la cortul acesta. Da, era o bucată dintr-un copac, dintr-un migdal, dar era uscat.

Sunt mulți oameni care vor să fie creștini, dar sunt morți și nu dau nici un fruct. Nu este nimic în viața lor. Par a fi neajutorați și lipsiți de speranță; rătăcesc în continuare știind că aparțin unei biserici, iar aceasta nu se întâmplă numai la prezbiterieni, luterani, și așa mai departe, ci și la penticostali. Da, acesta e adevărul. Tot ce trebuie să faci astăzi este să vii înaintea lui Hristos.

Uitați-vă ce s-a întâmplat. Mai întâi a trebuit să fie reîmprospătat ca să înmugurească. Și a înmugurit. Dar nu numai atât, ci a și înflorit. Și nu doar că a înflorit, dar a avut și rod.

Așa va fi și cu voi, și cu toți cei care cred și trec din curtea exterioară dincolo de perdeaua, unde este

Hristos, și își
ascund viețile în El. Veți fi reîmprospătați,
veți înmuguri, veți înflori, și veți purta roada Duhului
Sfânt. Amin.

Veți fi lucrători în comunitatea voastră; veți fi pescari de
suflete pentru
Isus; veți fi oameni noi. Lucrurile vechi vor trece. Tradiția
oamenilor va da
greș, dar inimile voastre vor arde de iubirea de Dumnezeu.

Vechiul toiag, așezat în prezența Domnului, acolo
unde Domnul locuia în slavă peste heruvimi, a înflorit dintr-o
dată.

Frate și soră, o viață sfințită și pusă înaintea
lui Dumnezeu, va schimba oamenii la fel de sigur cum stau eu
acum pe această
platforma. Va lua toată cearta din voi; va șterge diferențele
dintre voi; va
lua toate doctrinele și teoriile voastre. Dacă veți ajunge în
Prezența Lui, vă
va face creștini adevărați.

Priviți ce se întâmplă la o reîmprospătare. Vedeți,
roua cade noaptea când lumea se liniștește. Natura este activă
în timpul zilei,
când se petrece toată agitația. Dar ce se întâmplă când totul
se liniștește?
Cade roua.

V-ați trezit vreodată dimineața, foarte devreme,
după ce cade roua, să ieșiți afară și să
mirosiți aerul curat care împrospătează totul?

O, soră și frate, dacă singurul lucru pe care îl știți este să mergeți la biserică, dacă v-ați înscris și ați fost botezați, sau așa ceva, de ce să nu vă ascundeți viața în Hristos? Să rămâneți singuri, în liniște, departe de lume și grijile ei, să vă așezați și să vedeți cum vă veți răcorii vă veți întări.

Știați că Isaia a vorbit cândva despre aceasta? El a spus:

„...învățătură peste învățătură, învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo.

Ei bine! Prin niște oameni cu buze bâlbâitoare și cu vorbirea străină va vorbi poporului acestuia Domnul. El îi zicea: „Iată odihna; lăsați-l pe cel ostent să se odihnească; iată locul de odihnă!” (Isaia 28:10, 11, 12).

Observați încă ceva. Odată ajuns în prezența Domnului, te liniștești. Nu mai ești frământat de toate lucrurile pentru că știi unde stai. Apoi se întâmplă ceva. Știi că ești un creștin adevărat; că ai întâlnit pe Cineva care te iubește; știi că acolo s-a întâmplat ceva și este odihnitor. Și nu numai atât, ci vei putea să-i întărești și tu pe alții. Ai întâlnit oameni drăguți cărora pur și simplu nu le puteai

suporta prezența. Era
ceva cu ei. Aveau în jurul lor o putere creativa care părea
diferită.

Aș vrea să mă opresc și să vă spun câteva lucruri
despre aceasta. Voi înșivă sunteți mici creatori. El a spus că
vă va da un duh
nou. Acela nu este Duhul lui Dumnezeu, ci este duhul vostru.
Domnul vă dă un
duh nou, apoi spune: „*Voi pune Duhul Meu în voi.*” Tot ce
trebuie să
facă Dumnezeu este să vă dea un duh nou, să vă facă mai buni
și așezați, pentru
că altfel nu ar putea locui cu voi. Deci trebuie să vă
pregătească înainte ca
să poată intra. „*Vă voi da un duh nou.*” Atunci Îl puteți lua
cu voi
oriunde, în tot felul de locuri. El trebuie să vă pregătească
să Îl puteți
primi așa cum trebuie.

Deci aceasta se întâmplă când ajungeți la primul
altar. Dar când vă ascundeți în El, aveți Duhul Lui. Atunci
Duhul Sfânt, care
este nimeni altul decât Domnul Însuși, vine și locuiește în
voi. Atunci, cu voi
se întâmplă ceva, ceea ce face ca vecinii să vă iubească și
oamenii să vă
placă.

Nu contează cât strigi sau cât te străduiești, dacă
nu ai o astfel de viață încât vecinul tău să știe că ești
creștin, undeva este
ceva greșit. Să fim sinceri, pentru că știți că am dreptate.

Nimeni pe lume nu crede într-o strigare de modă veche, într-un timp al binecuvântării și al lăudării Domnului mai mult decât mine. Eu cred. Dacă un copil se naște și nu se mișcă, nu scâncește și nu face nimic... știți ce face doctorul cu el? Îl apucă de picioare și îl scutură puțin, îi dă o palmă peste spate și atunci începe să țipe și respiră.

Cred că aceasta se întâmplă și cu biserica de astăzi, când oamenii spun: „Da, m-am născut din nou.” Știți ce este aceasta? Este ca un copil născut mort. Are nevoie să fie scuturat din când în când puțin de Scripturi, ca să se trezească, să scâncească și să plângă, (așa este) să aibă viața în el. De aceasta avem nevoie în seara aceasta. De aceasta are nevoie biserica, iar apoi va apuca pe calea cea dreaptă. Așa este.

Observați împrăștierea pe care o aduce Prezența Domnului, în creștinul adevărat în preajma căruia vă place să stați. Acolo este o putere.

După ce ajung să vă cunosc puțin mai bine, vreau să vă spun niște lucruri care știu că s-au întâmplat. Vedeți? Voi creați propria atmosferă în jurul vostru. Credeți aceasta? Bineînțeles că este așa.

Mulți dintre voi ați citit cartea mea: „Omul trimis

de Dumnezeu". Vă amintiți noapte când maniacul acela a alergat pe platformă și a încercat să mă omoare, în Portland, Oregon? Ați citit știrea, nu mă îndoiesc. A apărut peste tot. Ce s-a întâmplat? Păi, bietul băiat... nu m-am supărat pe el, ci l-am iubit. S-a întâmplat ceva și l-am iubit.

Era un bărbat de peste o sută de kilograme, înalt de aproape doi metri, și striga: „O să-ți rup fiecare os din trup!” Putea s-o face, dar eu nu l-am urât, ci l-am iubit. Mi-a părut rău pentru el, deoarece era legat. Nu a trebuit să țip. Am spus doar: „Satan, ieși din omul acesta!” și el a căzut pe podea. Asta a fost tot. Vedeți? Asta a fost tot.

Eu am fost ani de-a rândul paznic de vânătoare în statul Indiana. Mulți dintre voi știu aceasta. Într-o zi am mers și am dat drumul unor pești într-un pârau. Predicam încă de atunci. Eram păstor local baptist. Dincolo de câmp era un om bolnav. Noi paznicii trebuia să avem mereu o armă. Dar niciodată n-am văzut rostul de a purta mereu o armă la mine; poți să împuști pe cineva din greșală, așa că am lăsat-o în camion și m-am gândit: „Voi merge să mă rog pentru acest frate.”

Câteva mile mai jos era un taur Guernsey mare și bătrân care omorâse un negru prin împrejurimi, așa că au

trebuit să-l vândă. Și
l-au vândut aproape de un oraș, Henryville, Indiana, aproape
de pădure.

Eu am uitat că îl vânduseră acolo și am traversat
câmpul ca să mă rog pentru omul acela. Când am ajuns însă în
mijlocul pășunii,
dintr-o dată, dintr-un tufiș s-a ridicat taurul acela uriaș.
Era chiar acolo,
în mijloc...

M-am uitat înapoi spre gard, dar era prea departe
ca să pot alerga până acolo, și nu era nici un copac în care
să mă urc. Stăteam
acolo neputincios, iar el venea spre mine. Dar s-a întâmplat
ceva... Mi-aș dori
să se întâmple tot timpul așa, pentru că atunci când este
vorba despre un caz
serios, de o boală grea, nu omul este cel care acționează, ci
este Dumnezeu
care lucrează printr-un om sfințit.

Priviți platforma când apar vedeniile. Priviți cum
se mișcă duhurile rele. Priviți ce se întâmplă. Este o predare
în fața Duhului
Sfânt, care vine și preia controlul. Priviți doar ce se
întâmplă. Este
Dumnezeu, nu un om. De am putea trăi așa... Doamne, lasă-ne să
trăim așa.

Taurul era deja la vreo 18 metri de mine și venea
cu coarnele sale mari și lungi îndreptate înainte.

... „Acesta mi-e sfârșitul...” mi-am zis, dar în loc să urăsc taurul acela, deși pare ciudat, l-am iubit. Aș vrea să vă pot explica aceasta, dar vă spun ceva, fraților. Nu veți întâlni în viața aceasta nici o forță mai mare decât dragostea. Dragostea îl mișcă pe Dumnezeu. *„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea...”* (Ioan 3.16). Este dragoste; iar dragostea biruiește totul.

Când taurul a pornit spre mine, m-am gândit că în câteva momente voi fi mort, dar atunci s-a întâmplat ceva: am simțit că îl iubesc. M-am gândit: „Bietul de el, dormea. Sunt pe terenul lui, deși n-ar trebui să fiu aici.” Și în timp ce continua să gonească spre mine, am zis: „Băiete, tu ești creatura lui Dumnezeu, iar eu sunt slujitorul Lui și merg la un alt slujitor, ca să mă rog pentru el. Sunt în slujba Domnului meu. Îmi pare rău că te-am deranjat, dar du-te și culcă-te la loc, în Numele Domnului Isus, căci nu te voi mai deranja.”

Continua să vină spre mine, dar nu-mi mai era frică de el nici cât îmi este de fratele de lângă mine, care ține o Biblie în poală. Asta este.

Vouă vă este frică. Oamenii de astăzi se tem. De ce vă temeți? Nici măcar moartea nu poate speria un creștin. *„Unde-ți este*

boldul, Moarte?" (1 Corinteni 15.55).

Oamenii se tem în toate gândurile lor.

„Oh, frate Branham, doctorul a spus că nu pot să mă fac bine.” De ce vă temeți? Pentru tine există răscumpărare. Desigur. „Frate Branham, am păcătuit atât de mult...” De ce vă temeți? Există răscumpărarea care vă așteaptă. Există Cineva care vă iubește. Nu vă temeți, pentru că Isus a spus: *„Nu te teme. Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor.”* (Apocalipsa 1.17,18). Faceți atmosfera aceasta în jurul vostru. Purtați aceasta cu voi.

„Păi, el este metodist. El e unitarian. El e trinitarian. El este asta sau cealaltă.” Scoateți-vă aceasta din minte!

„Îl iubesc pentru că e fratele meu.”

Ea e catolică. Ea e protestantă. Ea e...” Scoateți-vă aceasta din minte. Purtați cu voi atmosfera aceasta. Nu veți reuși niciodată dacă veți rămâne în curtea exterioară. Trebuie să veniți la Hristos și să locuiți în prezența Lui.

Biblia spune: „Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din mana ascunsă, și-i voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou.” (Apocalipsa 2.17). Vedeți, întâi trebuie să învingeți. Trebuie să depășiți lucrurile acestea pentru a fi în Hristos.

Aici dă greș biserica: trebuie să depășiți furia, diferențele, prejudecățile bisericesti și ura. În seara aceasta, mulți oameni strigă, vorbesc în limbi și aleargă de-a lungul culoarului, dar își urăsc vecinii. Fraților, dacă faceți aceasta sunteți încă pierduți. Mi-e greu să spun aceasta, dar este adevărat. Noi trebuie să trecem dincolo de aceste lucruri.

Poate spui: „Mănânc mana, slavă lui Dumnezeu.” Da, dar uitate ce se întâmplă de la o zi la alta. Ai crampe la stomac. Vino aici, unde mana este proaspătă tot timpul. Indiferent dacă vecinul tău se poartă bine cu tine sau nu, îl vei iubi oricum. Așa este. Chiar dacă este sau nu este de acord cu tine, îl vei iubi oricum. Așa trebuie să faci. Aceasta este viața ascunsă. Aceasta este viața sfințită. Ești eliberat de lucrurile lumii și trăiești numai cu Hristos. Înțelege biserica ce vreau să spun?

Nu vreau să vă rănesc sentimentele, dar într-o zi va trebui să stau cu voi la judecata. Sunt vinovat dacă nu vă spun adevărul,

când îl știu. Așa este.

„O, eu cred în strigare! Cred în vorbirea în limbi și în toate lucrurile acestea”.

Da, frate, dar aceasta nu este tot ce vine de la El. Sunt doar niște atribute ale Lui. Așa este. Trebuie să Îl ai mai întâi pe El și restul va veni de la sine.

„Mulți îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău? Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelegea.” (Matei 7.22, 23). Vedeți? Aveți grijă.

Acest taur alerga spre mine, iar eu stăteam acolo... Am zis: „Du-te și așează-te la loc, căci n-o să te deranjez.” A venit până la vreun metru și jumătate de mine și s-a oprit privind-mă descumpănit. A privit într-o parte, apoi în cealaltă, s-a întors, a mers puțin și s-a așezat. M-am apropiat până la vreo trei metri de taur, dar nu s-a mișcat. Apoi am mers mai departe. După ce am traversat câmpul și am ajuns, mi-am revenit. Atunci m-am gândit: „Ce s-a întâmplat?” și am început să plâng. Mi-am ridicat mâinile și L-am slăvit pe Domnul.

Vara trecută coseam iarba cu mașina de tuns iarbă.
Oamenii veneau să mă rog pentru ei, așa că ieșeam, îmi luam salopeta și coseam puțin, apoi imediat venea altcineva. Alergam, îmi schimbam hainele și mă rugam pentru cineva care era bolnav, iar peste câteva ore se întâmpla la fel, așa că făceam câteva ture de-astea pe zi.

Până ajungeam în spate, creștea din nou iarba în față, pentru că era o vreme când veneau mulți oameni. Și am uitat de cuib...

Câți dintre voi știu ce este o viespe, din cele care își fac cuiburi mari? Era un roi care și-a făcut cuib chiar la colțul gardului, într-un tufiș mic, iar eu mă îndreptam cu mașina chiar spre locul acela... În curtea din spate nu mă vedea nimeni, așa că mi-am scos cămașa. Am continuat să cosesc până când am ajuns la gard. Uitasem că viespile erau acolo, și în câteva minute am fost acoperit de viespi mari. Oh, și nu aveam nici măcar cămașa pe mine.

Mai întâi m-am speriat, dar apoi s-a întâmplat din nou Ceva... așa că m-am gândit: „Bietele făpturi, erau în cuibul lor, și eu...” Ele nu mă deranjau cu nimic; eu le-am deranjat pe ele. Aș vrea să știu ce era, dar este pur și simplu ceva ce se întâmpla. M-am gândit „Bietele făpturi...” Apoi am zis: „Micuțe creaturi ale lui Dumnezeu, El v-a făcut. Eu sunt slujitorul Lui și trebuie să mă grăbesc să tai iarba...”

Ele

bâzâiau în jurul meu, dar nu-mi era frică, și le-am spus:
„Acum zburați înapoi
în cuibul vostru, în Numele Domnului Isus, căci trebuie să mă
grăbesc să cosesc
curtea. N-o să vă mai supăr, căci trebuie să mă grăbesc să mă
rog pentru alți
slujitori ai Domnului.”

Credeți-mă, căci ne vom întâlni la judecată. M-au
înconjurat de câteva ori, apoi una a preluat conducerea și tot
roiul s-a dus
direct în cuib și s-au liniștit toate. Atmosfera, Dumnezeu...
Așa este. Este
ceva în legătură cu aceasta.

Frica este ceva oribil. Ați observat vreodată un
câine? La casa unde stau eu este un ciobănesc mare. Astăzi am
intrat în curte,
iar câinele acela ciobănesc a venit direct la mine, trecând
printre toți,
fiindcă știe că iubesc câinii.

La Guggenbuhl, în Germania, erau mulți câini, iar
căței nu se împrietenesc cu nimeni. Dar iată că vine micul
Dachshund și sare
pe mine. Vedeți? Îi iubesc, iar ei știu aceasta.

Dacă în inima ta iubești
oamenii cu adevărat, ei își dau seama de aceasta. Nu îi poți
păcăli. Nu sunt
ușor de păcălit. Poți să te prefaci, dar ei îți vor spune că
joci teatru.

Și Satana poate spune când te prefaci, dar El știe când este adevărat.

Poți să imiți; poți să faci o mulțime de lucruri să pară a fi altceva, dar

slujba nu va fi completă până nu vii în

Hristos. Așa este. Vinde tot ce ai și vino în Hristos, căci atunci vei fi

desăvârșit, sfințit și cu iubire dumnezeiască. Asta este, prieteni.

Uite, s-a reînnoit. Ați ieșit vreodată dimineața,

cum am spus, când cade roua și totul este reîmprospătat? Ați mers vreodată

într-o grădină cu trandafiri? Când înflorește, ca acel toiag.

Acea aromă, acel

parfum al florilor dimineața devreme. Totul este nemișcat când roua face să trăiască din nou fiecare sămânță care

cade pe pământ și curăță pământul.

Iar voi luați sămânța Domnului și o puneți într-o

inimă bună, moale, fără prejudecăți și indiferență, într-o inimă drăguță și umilă și o lăsați să crească.

Lăsați-o singură, doar cu picăturile de slavă care cad pe suflet, și veți vedea

cel mai plăcut, mai modest și mai umil creștin pe care l-ați văzut vreodată în

vecinătatea voastră. Așa este.

Și noi vrem aceasta. De aceasta are nevoie lumea.

Așa este, prietenul meu creștin.

Acolo, înăuntru, era de asemenea o lumină. Însă în

curtea exterioară, în adunarea obișnuită, erau stelele și

luna.

Trebuie să mă grăbesc, dar ascultați această ultimă observație, căci vreau să vă vorbesc direct.

Ce lumină aveau afară? Noaptea aveau lumina stelelor și a lunii. Iar ziua aveau lumina soarelui. Orice nor putea veni și acoperi totul. Atunci nu puteau vedea pe unde merg. Uneori, noaptea, norii acopereau luna și stelele, iar soarele nu strălucea zile sau săptămâni întregi. Așa este afară.

Când apar mici probleme, dați înapoi, vă îndepărtați, mergeți de la o biserică la alta și vă mutați hârtiile dintr-un loc în altul: „Nu mă mai duc la bapțiști, fiindcă nu îmi mai place acolo.”

Metodiștii te tratează rău, și atunci te duci la penticostali, iar de acolo la nazarineni. Vezi? Locuiești în curtea exterioară, dar acolo, orice lucru, oricât de mic, poate face ca vechile lumini ale lumii să se stingă și nu mai știi ce să faci.

Atunci vii aici și spui: „Eu am trecut de asta, frate Branham. Am gustat din Domnul și știu că El este bun.” Aceasta este bine. Ai ajuns la primul altar, la locul sfânt, dar amintește-

ți că și acolo
era lumină, dar artificială. Pentru a avea lumină, aveau o
lampă cu șapte
candle. Luminile acelea uneori se micșorau, iar alteori
fumegau. Știți cum
sunt lămpile: uneori se sting.

Așa se întâmplă cu acel fel de lumina. Când
locuiești acolo, spui: „Da, cred, dar nu pot merge așa până la
capăt, și nu
cred asta și cealaltă. Cred cam atât de mult, dar dacă în
biserica mea nu se
învață asta, nu pot accepta.”

Vezi, atunci fumegi. La cel mai mic lucru care
apare, coșul tău se înfundă cu funingine, și te pomenești
dintr-o dată că
lumina s-a stins.

Dar uită-te înapoi. O, frate, omul o dată ajuns
acolo... Fiecare lumină pământească, fiecare lumină artificială
era stinsă
pentru el; singura lumină pe care o avea era cea de sub
aripile heruvimilor:
Lumina Slavei, o Lumină adevărată, blândă și sfântă, care nu
se stinge
niciodată. Nu-mi pasă ce s-a întâmplat
cu soarele, cu lămpile sau cu orice altceva. Cel ce trăiește
în acea Prezență,
merge zi și noapte în Lumină.

Acolo trebuie să fim și noi. Nu contează
experiențele prin care ați trecut: dureri de inimă, supărări,

probleme, asta
sau cealaltă, mergeți în continuare în Lumina Domnului. Trăiți
în slava lui
Dumnezeu, locuiți cu Isus, în Prezența Lui, căci „toate
lucrurile lucrează
împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu„. (Romani
8.28). Atunci Îl veți iubi și
veți trăi o viață creștină, plăcută, umilă și liniștită. N-ați
vrea să trăiți
așa?

Aici nu este nimeni care să nu vrea să trăiască
așa. Da, prieteni, acolo trebuie să
trăim. Dacă vreți să aflați acest secret al Vieții, dacă vreți
să știți de ce
este așa... Într-o zi, prin mila Domnului, El m-a dus acolo. Așa
este. Așa se
întâmplă. Nu este nimic prin voi înșivă, pentru că nu mai
trăiți pentru voi, ci
pentru ceilalți.

Astăzi mă uitam la o fotografie a mea, pe care ei o
împărțeau pe aici. Am privit-o și m-am gândit: „Vai...” M-am
uitat la
soția mea, m-am gândit și i-am zis: „Vai, draga mea, ia
privește acolo; sunt un
om bătrân, nu-i așa?”

Dar nu mi se pare că a trecut deloc timpul de când eram un
băiat. Îmi
amintesc că stăteam și pieptănam o claie de par negru, iar
soția mi-a spus nu
demult: „Billy, dragule, ai început să chelești.”

„Este adevărat, dar știi ceva, dragă? N-am pierdut nici măcar un fir de păr.”

„Nu?”

„Nu.”

„Atunci unde sunt?”

„Păi, să te întreb ceva. Unde erau înainte să le am? Unde erau atunci, sunt și acum și mă așteaptă, iar într-o zi glorioasă, Domnul va veni și totul va reveni cum a fost.”

Eu trăiesc. „Am trecut de perdeaua despărțitoare, acolo unde gloria nu încetează niciodată. Trăiesc în Prezența Împăratului.

Aleluia. Sunt curățit pe altar. O, slavă Numelui Său! Am trecut de perdeaua despărțitoare și am ajuns acolo unde slava nu apune niciodată, pentru că trăim în Prezența Împăratului.”

Acest trup bătrân se topește. Voi, mămici și tătici cu părul alb... cu câțiva ani în urmă mergeați la altar cu o dulceață mică, o fată frumoasă. Dar natura... Puteți vedea cum trece. Dar în una din aceste zile glorioase, Isus va veni și ne va duce în Prezența Domnului, iar atunci vom

redeveni cum am fost în zilele noastre cele mai bune, și vom fi cu El pentru totdeauna. Aleluia.

Din ce sunt făcute trupurile acestea? Puțină lumină cosmică, câțiva atomi, petrol și așa mai departe, puse împreună, materiale pe care Domnul le-a luat din pământ și a pictat o imagine. Acum trăim în negativ, dar într-o zi glorioasă, moartea va dezvolta acea imagine și vom reveni într-un trup puternic, care nu va mai fi niciodată bătrân, nici bolnav, și nu vom mai avea nici o durere de inimă.

Fraților, trebuie să intrați neapărat în curtea de după perdea, să închideți lumea în urma voastră, să vă sfințiți în Hristos, și să trăiți o viață sfințită. Credeți aceasta? Cu siguranță este așa.

O, aceasta este viața! Câți de aici spun: „Frate Branham, prin mila Domnului aș vrea să am acel fel de viață!”? Ridicați mâinile și spuneți: „Aș vrea să trăiesc acel fel de viață.” Dumnezeu să vă binecuvânteze. Cred că avem nevoie de aceasta, nu-i așa?

Să ne rugăm.

Tată ceresc, vedem că ziua se apropie și știm că viața, firele ei sunt fragile, iar noi mergem pe ele. Mulți

dintre noi au ajuns
în vârful dealului, de unde pot vedea soarele apunând, iar
culmile încep să
înghețe.

Priviți peste această adunare și veți vedea că
surorile și frații noștri cărunți știu că nu mai sunt decât
puține zile până
vom trece dincolo. Doamne, aici sunt tineri care se vor duce
înaintea lor.
Apoi, totul se va schimba într-o clipită. Atunci vom fi în
eternitate, și va
trebui să stăm în Prezența Lui pentru a da socoteală de viața
aceasta.

O, Isuse, Tu ne-ai dat trupurile acestea și le-ai
sfințit, dar Te rog să ne iei pe fiecare dintre noi, dincolo
de perdea dincolo
de diferențe, de biserici, de secte și de alte lucruri
neseemnificative. Fie ca
ei să vină în Prezența Ta slăvită și să trăiască în Lumina
divină a Domnului
Isus. Îngăduie aceasta, Doamne. Fie ca fiecare suflet de aici
să fie predat lui
Dumnezeu, căci Îți cerem aceasta în Numele Domnului Isus.

În timp ce stăm cu capetele plecate, aș vrea să
știu dacă este cineva care vrea să vină la acest altar și să
se roage cu mine,
în timp ce cântă orga. Spuneți: „Frate Branham, cu ajutorul
lui Dumnezeu, în
seara aceasta mă sfințesc și mă rog chiar acum ca Domnul să
îmi dea acea viață
ascunsă în El, ca să încetez să mai dau atenție lucrurilor

lumești, celorlalți
oameni și vechilor diferențe care apar în biserică. Vreau să
vin la El, acolo
unde pot trăi pentru El.”

Vreți să veniți aici sus și să stați în jurul
altarului pentru un cuvânt de rugăciune? Mă întreb dacă vreți
să faceți aceasta.

Domnul să te binecuvânteze, frate. Este bine. Vino
și spune: „Sunt pregătit în seara aceasta. Mă voi ruga
Domnului, iar El va
sfinți viața mea în seara aceasta și mă va lua dincolo de acea
perdea. Vin
chiar acum să Îl rog.” Sunt sigur că El o va face. Domnul să
te
binecuvânteze. Este minunat. O, veniți pentru o viață
sfințită...

Prietene, dacă El ascultă rugăciunea mea și
deschide ochii orbilor, face șchiopii să meargă, mușii să
vorbească... L-am văzut trezind trei sau patru oameni
dintre morți. Nu sunt un fanatic. Veți afla aceasta mai
târziu. Vă spun numai
adevărul, pentru că sunt responsabil în fața lui Dumnezeu. Cu
siguranță. El vă
va asculta în seara aceasta și vă va sfinți viața.

Priviți această mulțime de oameni. Vreau să vă
întâlnesc, fraților și surorilor; vreau să vă întâlnesc într-o
lume mai bună
decât aceasta. De ce nu v-ar da-o Domnul, dacă vă rugați și
doriți o cale mai

apropiată de Dumnezeu? El a făgăduit-o. A spus că puteți, așa
că depinde de noi
să ne hotărâm, nu-i așa? Trebuie să credem. Eu cred că El o va
face; cred că va
da fiecăruia dintre voi o viață nouă.

Jumătate din audiență stă aici, la altar, și mulți
dintre ceilalți vin pentru rugăciunea de predare, ca să-i
dăruiască Lui viața
lor.

„Doamne, am obosit să mă rog pentru fiecare zi.
Vreau să aranjez totul. Vreau să vin chiar acum în acea curte
interioară. În
seara aceasta, vin în spatele perdelei. Vin înăuntru, cu Tine.
Nu mă
interesează ce spun ceilalți. Eu vin la Domnul și voi rămâne
pentru totdeauna
în Prezența Ta. Nu vreau plăcerile lumii, ci vreau o viață
sfințită în Tine.
Vreau ca viața mea să înceapă acum, în această trezire. Iar
peste câteva zile,
când trezirea se va termina, când șchiopii vor merge, orbii
vor vedea și
mărturiile vor răsuna prin țară, vreau să fiu o parte din
aceasta. Doamne, îmi
sfințesc viața pentru aceasta. Poate în timpul acestei treziri
mă vei folosi și
pe mine.” Puteți fi de folos, la fel ca oricare predicator sau
oricine
altcineva. Sigur că puteți.

Este vreun prieten păcătos care ar vrea să vină și
să spună: „Doamne, vin și eu să îmi predau viața.” Vreau să

primesc toți
păcătoșii de aici. Este vreun păcătos care vrea să ridice mâna
și să spună:
„Roagă-te pentru mine, frate. Eu nu am destul curaj să vin,
dar vreau să te
rogi tu.”? În jurul altarului sunt mulți, care își ridică
mâinile, oameni
păcătoși care au venit să-și predea viețile lui Hristos. Mai
este cineva în
spate, vreun păcătos? Două treimi dintre oameni sunt în jurul
altarului. Nu
veniți și voi?

Haideți să cântăm: „Așa cum sunt” dacă vrei,
frate.

„Așa
cum sunt, fără vreo scuză,

Dar
Sângele Tău a curs pentru mine,

Iar Tu
mă chemi să vin la Tine,

O,
Miel al lui Dumnezeu, vin. Eu, vin.”

Prietene, iată-te în seara aceasta aici, la altarul
Domnului.

Odată erau niște leproși care stăteau la poarta Samariei. Cetatea fusese înconjurată de sirieni, de aceea înăuntru nu mai era nimic de mâncare. Își mâncau copiii unii altora, pentru că păcătuiseră și se întorseseră de la Dumnezeu. Armata siriană îi înghesuise aici. Nu puteau merge nicăieri, pentru că ar fi murit; și nu mai puteau nici să rămână aici, pentru că oricum urmau să moară.

Aveau o singură speranță: să coboare în tabăra sirienilor. Dacă aceia i-ar fi salvat, ar fi trăit, dacă nu, ar fi murit oricum.

Așa se face că s-au întors și au pornit spre tabăra sirienilor, care le erau dușmani. Domnul i-a răsplătit și a făcut să se audă un zgomot înspăimântător, iar sirienii s-au speriat și au fugit. Vedeți? Leproșii nu s-au salvat numai pe ei înșiși, ci și orașul.

Mulți dintre voi, care stați aici în seara aceasta, sunteți penticostali și ați trăit marea experiență a vorbirii în limbi, botezul, și așa mai departe, dar nu ați ajuns niciodată la viața consacrată, deși mâncați mană. Voi intra în mai multe detalii mâine seară, pentru că știu pe ce mă voi baza.

Vedeți, voi veniți spre un loc. Vă dați seama că există un loc ascuns în Hristos unde puteți fi ascunși și voi,

și de unde îi
veți putea iubi pe toți dușmanii voștri. Este ceva în legătură
cu aceasta; voi
vreți să fiți iubiți de oameni; să fiți plăcuți. Dar dacă
vreți ca oamenii să
fie drăguți cu voi, trebuie să fiți voi înșivă plăcuți. Dacă
vă prefaceți, n-o
să meargă. Nu. Ei își dau seama de aceasta. Nu puteți pretinde
nimic. Nu-i veți
face să creadă ceva ce nu este adevărat.

Aceasta este problema cu țara noastră astăzi. Este
prea multă prefăcătorie, și numai religie rece. Sunt prea
mulți oameni care se
prefac, încercând să imite creștinismul; încercând să facă
ceva ca să pară
creștini. Prieteni, n-o să meargă așa. Domnul știe aceasta;
diavolul știe și la
fel oamenii. Trebuie să fiți originali și Domnul vă va onora.

Poate n-o să creșteți peste noapte, ca o ciupercă,
dar prefer să fiu ca un stejar, și nu ca o ciupercă. Veniți
ușor; veniți încet.
Înfigeți-vă rădăcinile așa cum trebuie, apoi puteți veni.

Aș vrea ca în seara aceasta, să-mi dați voie să vă
cer ceva ca frate al vostru și slujitor al Domnului Isus.
Faceți aceasta pentru
voi înșivă. Veniți la Domnul și spuneți: „Doamne, Tu știi care
este vina mea.
Știi care sunt lucrurile cu care trebuie să mă lupt în fiecare
zi, și că este
greu să fac aceasta. De aceea am venit aici.”

Voi, păcătoșilor, care nu ați venit niciodată la Hristos, haideți la El și spuneți: „Doamne, iată-mă. Sunt vechiul toiag al lui Aaron. Nu sunt bun de nimic; dar, în seara aceasta mă voi întinde la picioarele Tale, Doamne.” Priviți cum încep să apară florile. Priviți cum încep să apară roadele.

Fiți sinceri din toată inima voastră, căci în seara aceasta Domnul vă va lua pe fiecare dintre voi în Împărăția Lui, și vă va sfinți viețile. Este posibil să se întâmple chiar acum.

Eu nu sunt o persoană emotivă și nu încerc să îmi impun anumite stări. Cred în religia adevărată, sănătoasă și solidă a Duhului Sfânt. Așa este. Este ceva curat și sfânt. Aceasta am venit să vă arăt și să vă învăț.

În seara aceasta, aș vrea să veniți la Domnul Isus și să spuneți: „Doamne, vreau să intru. Tu mi-ai dat acest tabernacol, iar eu am crescut și am intrat în biserică, dar încă n-am fost sfințit. Ca membru al bisericii, am încercat să duc o viață dreaptă, dar am avut suișuri și coborâșuri. Acum vreau să intru în locul sfințirii. Vino, Doamne și scoate-mă din lume! Coboară perdeaua în jurul meu și lasă-mă să mă ascund cu Tine în prezența Ta, acolo unde luminează slava Ta.”

Câți dintre voi ați văzut fotografia Îngerului Domnului, care a fost făcută chiar aici, într-o adunare? S-ar putea să o aduc în câteva zile. Vă spun adevărul în fața lui Dumnezeu, Judecătorul meu,

În spate este un om foarte, foarte bolnav. Văd aceasta chiar acum. Lumina lui Dumnezeu pe care o vedeți în fotografie – pe care o are Asociația Fotografilor Americani, în Washington D.C. – este chiar acum aici. Niciodată n-am spus ceva mai adevărat. Așa este. Este chiar aici. Săptămâna aceasta veți vedea că v-am spus adevărul.

Să ne plecăm capetele și fiecare dintre voi să se predea, cu umilință și bună credință, Domnului Isus. Spuneți: „În seara aceasta, Îți promit, Doamne. Vin să Te slujesc începând chiar din seara aceasta. Primește-mă, Doamne, și pune-mă în slava Ta.”

Tată Ceresc, în timp ce eu, slujitorul Tău, îți aduc aceste cauze, copiii Tăi scumpi, stau și așteaptă în jurul altarului...Cum ar putea veni aici, dacă nu ar fi înfometate? Dacă le e foame, înseamnă că este ceva care cauzează aceasta; adâncul care cheamă adâncul. În ei este ceva care le spune: „Există și o altfel de viață. Dumnezeu este mai mult decât credeam eu.” Cu siguranță există un Adânc care să le răspundă. Dumnezeu le dă într-adevăr mai mult decât se așteaptă ei.

Tată, Te rog să-i duci în curțile interioare, în grija Ta iubitoare, căci stau aici și se sfințesc. Ei Te iubesc, Doamne Isuse, de aceea Te rog să-i primești chiar acum.

Descoperă-Te fiecăruia dintre ei și du-i în curțile Domnului, ca să fie sfințiți începând chiar din seara aceasta. Fie ca Duhul Sfânt să-i umbrească și să le dea în inimă acea stare adâncă, așezată și liniștită, că pot trăi cu Dumnezeu; o stare, o schimbare a firii care să-i facă să Te iubească și să nu se îndoiască de Tine, ci să meargă înainte, trăind pentru Tine, sfințiți și umpluți cu Duhul Tău.

Te rugăm să faci aceasta cu fiecare inimă de aici, căci Te iubim, Isuse!

Tu ne-ai spus să venim și ai adăugat că: „*orice veți cere în Numele Meu, voi face.*” (Ioan 14:13). Tu ne-ai spus aceasta, și trebuie să-ți ții Cuvântul, căci ești Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care am venit. Iți cerem și vom primi, deoarece ai spus că ne vei da. Noi credem și primim cu brațele pline de credință, cu ochii înlăcrimați, cu mâinile ridicate și cu inimile sfințite; primim Viața cea nouă, puterea Duhului Sfânt, ascunderea în EL, prezența lui Dumnezeu, slava, botezul dragostei, puterii și slujbei.

Credem și le primim în Numele Domnului Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

- Amin -